

GELECEĞİ BİRLİKTE KURMAK

HALK SAĞLIĞINDA ÇOK SEKTÖRLÜ YAKLAŞIM

3.ULUSLARARASI 21.ULUSAL HALK SAĞLIĞI KONGRE KİTABI

ISBN:978-605-69842-0-4

26-30 KASIM 2019
ANTALYA

HALK SAĞLIĞI UZMANLARI DERNEĞİ
1995

MARMARA ÜNİVERSİTESİ TIP FAKÜLTESİ BAŞIBÜYÜK KAMPÜSÜ' NDE EĞİTİMÖĞRETİM GÖREN 1., 2. ve 3. SINIF ÖĞRENCİLERİNİN ENGELSİZ KAMPÜS KONUSUNDA DUYARLILIKLARI

Merve Kurnaz Ay[1], Zeynep Meva Altaş[1], Fatma Kilvan[1], İrem Kuralay[1], Burçe Akbağra[1], Onur Akalın[1], Melda Karavuş[1], Seyhan Hıdıroğlu[1]
[1] Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı

Giriş ve Amaç: "Engelsiz Kampüs" kavramı ülkemizde son zamanlarda öne çıkmaya başlayan bir kavramdır ve engelli öğrencilerin hayatlarını kolaylaştıracak, eğitime ve çalışma hayatına katılmalarını destekleyecektir. Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde birinci, ikinci ve üçüncü sınıf öğrencilerinin engelsiz kampüs konusunda duyarlılıklarını değerlendirmek, Engelsiz Kampüs ile ilgili farkındalık yaratmak ve bu konuda yapılacak çalışmalara zemin hazırlamak amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Tanımlayıcı tipteki çalışma Mart - Haziran 2019'da Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi Kampüsü'nde gerçekleştirildi. Evreni 1., 2. ve 3. sınıflardan 610 öğrenci oluşturmaktaydı. Gelişigüzel örnekleme yoluyla katılmayı kabul eden 362 öğrenci ile tamamlandı. Engelsiz kampüs konusunda duyarlılıklarını değerlendirecek bir anket, literatür ışığında hazırlanmış ve uygulanmıştır. Anketin ilk bölümünde demografik özellikler sorgulanmış; anketin ikinci bölümünde Likert tipi 2 grup soru bulunmaktadır. Birinci grup sorularla, 13 soru ile engelli bireyler için bir kampüste olması gereken düzenlemeler sorulmuş olup birden üçe kadar; 1.Katılmıyorum, 2.Fikrim Yok ve 3.Katılıyorum şeklinde cevap seçenekleri konulmuştur. Bir kişinin bu sorulardan alacağı puan 13-39 arasında değişmekte olup alınan toplam puan arttıkça engelsiz kampüs konusunda duyarlılıklarının artacağına ilişkin bir ölçüm gerçekleştirilmiştir. İkinci grup sorular ile yine birinci gruptaki sorular yönlendirilip 'sizin okulunuzda mevcut mu?' şeklinde sorulmuş olup 1.Hayır, 2.Bilmiyorum 3.Kısmen, 4.Oldukça, 5.Çok seçenekleri konulmuştur.Veriler analizinde Ki kare, Mann-Whitney U, Kruskal Wallis testleri kullanılmıştır.Etik Kurul onayı ve Kurum izni alınmıştır.

Bulgular: Katılımcıların %3.3'ünün (n=12) kendisinde herhangi bir engelilik durumu, %18.2'sinin (n=66) ise ailesinde engelli birey mevcuttu. Araştırmaya katılanların %72.1'inin (n=262) bugüne kadar herhangi bir engel türünde arkadaşı olmuş; ancak %28.2' si (n=102) engelli bir bireye yardımcı yardımcı olduğunu ve %8.8'i (n=32) engelli bireyler ile ilgili bir etkinliğe katıldığını belirtmiştir. Katılımcıların cinsiyet, sınıf, engelli bireyler ile ilgili bir etkinliğe katılma durumları ve kampüslerini engelli bireyler için uygun bulup bulmama durumlarına göre engelsiz kampüs duyarlılık puanlarının arasında istatistiksel olarak anlamlı fark gözlenmiştir ($p<0.05$). Katılımcıların bugüne kadar engelli arkadaşının olması ile engelli bir bireye yardımcı olma durumu arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki bulunmuştur ($p<0.05$). Sınıf ile engelli bireylerle ilgili bir etkinliğe katılma durumu arasında da anlamlı ilişki gözlenmiştir ($p<0.05$).

Katılımcıların kendi kampüslerinde fark ettikleri eksiklikler sırasıyla Fikir belirtmemiş % 50, Asansör %37.8, Ulaşım %32.0, Amfiler % 3.8, Fiziki şartlar % 2.6, Rampa yok %2.3, Ders materyalleri %1.9 ve Yemekler % 1.3 olarak saptanmıştır.

Sonuç ve Öneriler: Üniversite öğrencilerinin Engelsiz Kampüs konusunda duyarlılıklarını değerlendiren söz konusu anketin, geçerliliği ve güvenilirliği yüksek olan bir ölçek haline getirilmesi önerilebilir.

Anahtar Sözcükler: Engelsiz Kampüs, engellik, kampüs

İSTANBUL'DA BİR TIP FAKÜLTESİNDE GÖREV YAPAN HEKİMLERİN RUHSAL BOZUKLUĞU OLAN HASTALARA KARŞI TUTUMLARININ DEĞERLENDİRİLMESİ

Merve Kurnaz Ay[1], Furkan Özel[1], Sena Ulutaş[1], Serra Nur Yıldız[1], Abdullah Kalli[1], Deniz Dilara Ergin[1], Enes Furkan Ertürk[1], Seyhan Hıdıroğlu[1], Ahmet Topuzoğlu[1], Melda Karavuş[1]

[1]Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı

Giriş ve Amaç: Ruhsal hastalıklı olarak damgalanan bireyler; toplumun kendilerini reddedeceğine ve değersizleştirdiklerine inanmakta, moral bozukluğu, benlik saygısında azalma, sosyal uyumda bozulma, işsizlik, gelir kaybı, psikiyatrik tedaviye uyumda azalma gibi birçok olumsuz sonuçlar yaşamaktadırlar. Bu nedenle hekimlerin ruhsal bozukluğu olan hastalara yönelik stigmatizasyon eğilimi büyük önem taşımaktadır. Araştırmamızda; bir üniversite hastanesinde çalışan hekimlerin ruhsal bozukluğu olan hastalara karşı tutumlarının değerlendirilmesi ve ilişkili faktörlerin incelenmesi amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Tanımlayıcı tipte olan çalışmanın evrenini cerrahi, dahili ve temel tıp bilimlerindeki 19 farklı bölümden 547 hekim oluşturmaktaydı. Araştırmada örneklem seçilmemiş olup çalışmaya katılmayı kabul eden 200 kişi ile tamamlandı. Veriler gözlem altında katılımcılar tarafından doldurulan sosyodemografik özelliklere yönelik soru formu ve geçerlilik ve güvenilirliği Arıkan tarafından 1986 yılında kanıtlanmış Ruh Hastaları ve Hastalıklarına İlişkin Görüşler (Opinions Mental Illness Scale - OMI) Ölçeği ile toplandı. Koruyuculuk-kollayıcılık, Otoriterlik, Ruh sağlığı ideolojisi, Sosyal kısıtlayıcılık ve Bireylerarası etiyoloji olmak üzere beş alt boyuttan oluşan ölçeğin değerlendirmesinde puanlar yükseldikçe ruhsal hasta/hastalıklarına ilişkin görüş ve tutumlar olumsuzlaşma eğilimi göstermektedir. Araştırmada tanımlayıcı olarak incelenen değişkenler; cinsiyet, yaş, çalıştığı bölüm, çalışma yılı, günlük ilgilendiği ortalama hasta sayısı, psikiyatriye ilgi düzeyi, psikiyatrik bozukluklar konusunda bilgilerini yeterli bulup bulmamaları ve ruhsal bozukluğu olan bir yakınının olup olmadığıdır. OMI Ölçeği de kişilerin ruhsal bozukluğu olan hastalara karşı tutumlarının değerlendirilmesi için kullanıldı. Veriler analizinde Ki kare ve normal dağılmayan verilerde Mann-Whitney U ve Kruskal Wallis testleri yapılmıştır. Araştırmada $p<0.05$ istatiksel olarak anlamlı kabul edilmiştir. Çalışmanın etik kurul onayı alınmıştır.

Bulgular: Araştırmamıza 8 cerrahi, 9 dahili, 2 temel tıp bölümü olmak üzere 19 bölümden toplam 200 kişi katılmıştır. Katılımcıların yaş ortalaması 30,21 (±8,24)dir. Katılımcıların %50,0'si kadın (n=100) %50,0'u erkektir (n=100). Katılımcılara psikiyatrik bozukluklar konusunda bilgilerini yeterli bulup bulmadıklarını sorduğumuzda %33,8'i (n=67) bilgilerini yetersiz bulduklarını belirtmiştir. Psikiyatriye ilgi düzeyi ile Sosyal Kısıtlayıcılık alt boyutu arasında anlamlı bir ilişki bulunmuştur (Spearman's rho: 0,244, p = 0,013). Ruhsal bozukluğu olan yakınının bulunması ile Koruyuculuk-kollayıcılık (p=0,049) ve Sosyal kısıtlayıcılık (p=0,037) alt boyutları açısından istatistiksel olarak anlamlı ilişki bulunmuştur. Günlük ilgilenilen ortalama hasta sayısı, çalıştığı bölüm, çalışma yılı, yaş ve cinsiyete göre OMI Ölçeği alt boyutlarından alınan puanlar arasında anlamlı bir ilişki bulunamamıştır. Ruhsal bozukluğu olan yakınının bulunması ile hekimlerin psikiyatriye olan ilgi düzeyleri arasında da anlamlı bir ilişki bulunamamıştır. Hekimlerin ruhsal bozukluğu olan hastalarının şikayetlerine

karşı olan güvenleri arttıkça Bireylerarası etiyoloji alt boyutundan alınan puanın arttığı ortaya çıkmıştır (Spearman's rho: 0,409, p=0,005).

Sonuç ve Öneriler: Bireylerarası Etiyoloji boyutu; ruhsal hastalıkların özellikle çocukluk çağındaki bozuk anne, baba ve çocuk ilişkisine dayalı olarak sevgi ve ilgisizlikten ortaya çıktığı inancını yansıtır. Eğitim sisteminde psikiyatrik bozukluklar hakkındaki öğretilere daha çok yer verilmesi ruhsal bozukluğu olan hastalara karşı yanlış yargı ve olumsuz tutumu azaltabilecektir. Ayrıca Psikiyatri eğitim programlarına bilgi, tutum ve davranış değiştirmeye yönelik özel eğitim programları eklenmelidir.

Anahtar Kelimeler: Ruhsal hastalıklar, hekim, tutum, Ruh Hastaları ve Hastalıklarına İlişkin Görüşler Ölçeği

THE OCCUPATIONAL SATISFACTION, DEPRESSION AND SUICIDAL INTENT OF RESIDENT PHYSICIANS OF A UNIVERSITY HOSPITAL IN ISTANBUL

Azize Tiryakioğlu[1], Emel Lüleci[2], Ahmet Selim Çalışkan[3], Ali Emin Cinel[3], Nevzat Furkan Bay[3], Sadam Al-Smadi[3], Veysel Karan Koçdemir[3], Seyhan Hıdıroğlu[1], Turhan Şalva[1], Melda Karavuş[1]

[1]Marmara University, Faculty of Medicine, Department of Public Health
[2]Institute of Gastroenterology, Marmara University
[3]Marmara University, Faculty of Medicine

Objective: The suicidal intent is a sudden impulse and results from a vast variety of reasons. The suicide rates among physicians are found to be higher than general population according to recent studies.

Aim: This study aims to determine occupational satisfaction, depression and suicidal intent of residents of a University Hospital in Istanbul.

Method: The type of research is descriptive. The population of the research is assistant physicians working in a University Hospital in Istanbul. 144 physicians who agreed to participate and were available during the data collection period participated in the study. Since the sampling method was not used and the participants were reached haphazardly, our study could be descriptive, not cross-sectional. This is a major limitation of our study. The mean age of the physicians was 27,1 and 94 (65,3%) were females and 50 (37,4%) were males.

The questionnaire which consisted of descriptive questions and 3 scales (Beck depression inventory (BDI), Minnesota job satisfaction scale, Eysenk personality questionnaire (EPQ)) were applied to residents working in the University Hospital by face-to-face interview method. Research is approved by Marmara University Ethics Committee. The data was analyzed and Chi-square and Fischer Exact tests were applied. The statistical significance is defined as p value being less than 0,05.

Results: According to EPQ, 62 (43,1%) of the residents had neuroticism, 54 (37,5%) were extraverted, 6 (4,2%) had psychocytic personality, 22 (15, 3%) them were included in the 'lie' group because they gave inconsistent answers to EPQ. According to the BDI, 64 (44,4%) were normal; mild mood-change in 30 (20.8%), borderline clinical depression in 22 (15,3%), moderate depression in 24 (16,7%), and severe depression in 4 (2,8%). They were found 90 (62,5%) of them stated that they had previously decided to quit the profession and 54 (37.5%) of them did not have such an idea. Among the participants, 22 (15,3%) of them stated that suicide may be a reasonable option in some situations that may happen in life, while 122 (84,7%) do not consider suicide reasonable in any case. While 2 of male physicians (4%) considered suicide as a reasonable option; Of the 94 women physicians, 21 (22,3%) considered suicide as a reasonable option (p= 0,0006). While 62 (59,6%) of 104 internal sciences physicians who participated in the study answered 'yes' to question "Have you ever thought about leaving the profession?"; 28 (70%) of 40 surgical sciences physicians, answered 'yes' to this question (p=0,249).

Conclusion: In the research, it has been revealed that in some situations suicide is being seen as reasonable with a statistically significant difference between female and male residents.

Also most of them are uncomfortable about their working conditions. Significant differences were found between female and male physicians as far as the suicidal ideation was concerned and also between the surgical sciences and internal sciences physicians in terms of the idea of leaving the profession. There is a need for analytical studies that can show the relationship between suicidal ideation, professional satisfaction and depression rather than coexistence.
Key Words: resident, physician, suicide, depression, personality